

behøves nogen udtryffeligg Lovbestemmelse for at skjelne mellem retsindige og ikke retsindige Fallenter. Den ærede Ordfører anførte fremdedes, at den Regel, der var givet i den nye Paragraph, kun var en Udvikling af det Princip, der allerede var optaget i den foreliggende Lov, navnlig i den Paragraph, der indrømmer Fallenten Arrestfrihed, ligesom det kun var en nærmere Udvikling af de Bestemmelser, som allerede for mange Aar siden vare indførte i Lovgivningen, nemlig i Frdn. af 28de Decbr. 1702; men det forekommer mig, at denne Sammenligning ikke er træffende. Det, at Fallenten fritages for Arrest, hvilket ogsaa er det, hvorom Bestemmelsen i Frdn. af 28de Decbr. 1702 handler, er ikke saameget til Fordeel for Fallenten som til Fordeel for selve Creditoren, idet man nemlig har indrømmet Fallenten Arrestfrihed, for at han uden Frygt kan være tilstede for at give Creditorerne al den Oplysning, de maatte ønske, og som de ogsaa have Krav paa at fordrø, at han skal meddele. Den ærede Rigsdagsmand for Sorø (Alberti), som har havt Ordet i denne Sag, har angaaende dette Spørgsmaal henvist til et Skrift fra en af hans Collegaer, og jeg skal tillade mig hyderligere at gjøre opmærksom paa, at netop deri er udtalt, at det ikke skulde være en Ret for Fallenten at være tilstede, men en ligefrem Pligt; saaledes at man endogsaa ved Tvangsmidler skulde kunne holde Fallenten tilstede; det sees altsaa, at det er saa langt fra, at det, at der indrømmes Arrestfrihed, kan betragtes som en Faveur mod Fallenten, at det meget mere maa betragtes som en Faveur mod Creditoren, ialtsald for en væsentlig Deel. Jeg troer saaledes ikke, at man kan sige, at man kan kalde Bestemmelsen i den foreslaaede nye Paragraph en nærmere Udvikling af den Tanke, som ligger i den Fritagelse for Arrest, som saavel her i denne Lov som i Forordningen af 28de October 1702 er indrømmet Fallenten. Man har dernæst ytret, at der ved denne Bestemmelse ikke betages Nogen sin Ret, men derefter modificeret denne Paastand, idet man har udtalt, at det vel er saa, at man derved berøver Creditoren en Ret, men at det dog er noget mindre, man berøver ham; ja, det er ganske vist, man gaaer ikke

saavidt, som man i fremmede Landes Lovgivelser i denne Henseende er gaaet — og hvorom man ogsaa hos os engang havde en Bestemmelse — nemlig at naar en vis Deel af Creditorerne, som repræsenterede en vis Deel af Fallentens Gjæld, f. Ex. de $\frac{2}{3}$, gave deres Samtykke til en Accord, saa skulde den øvrige $\frac{1}{3}$ gaae ind derpaa. Saavidt gaaer Bestemmelsen jo langt fra, men det er allerede en betydelig Indskrænkning i den Creditor tilkommende Ret, at der berøves ham Muligheden af at søge Debitor i Løbet af 5 Aar. Det er vel blevet sagt, at en saadan Fallent i Begyndelsen Intet eler, og at det derfor ikke kan anses for at være nogen synderlig Ret, Creditor opffrer; men det er allerede af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (L. E. Larsen) blevet paavist, hvorledes det dog i mange Tilfælde kan blive en ikke ringe Opoffelse for Creditor, at han saaledes bliver indskrænket i sin Søgmaalsret mod Debitor. Jeg kan heller ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa, at den tvungne Accord, der, saavidt jeg erindrer, blev indført her i Danmark den 17de Maj 1690, blev igjen ophævet ved Forordningen af 22de September 1701; ligesom man altsaa omtrent 11 Aar, efterat denne Bestemmelse om en tvungen Accord var indført, sølte de uheldige Virkninger deraf, saaledes begynder der ogsaa i andre Lande, hvor denne Bestemmelse gjælder, at vise sig uheldige Virkninger af samme. Det vil maa ske være flere af de ærede Medlemmer bekendt, at Handelsstanden i Berlin begynder at nære Tvivl, om denne Bestemmelse er heldig, og at man agter at gjøre Skridt for at faae den forandret. Jeg troer saaledes ikke, at de Grunde, der ere anførte for en saadan Bestemmelse som den, der er foreslaaet af det ærede Udvalgs Fleertal, ere fyldestgjørende. Jeg kan ikke indse, at der kan anføres andre Grunde for en Bestemmelse som den omhandlede end saadanne, som man kan støtte paa Billighedshensyn; men uagtet man ganske vist bør tage et billigt Hensyn i ethvert Forhold, bør det ikke i nærværende Tilfælde være det Afgjørende. — Hvad der imidlertid nærmest bevæger mig til at erklære mig imod Forslaget, er, at det strider mod den almindelige Retsanskuelse her i